

met ikke kommer i fare. Så enkelt er det, og andet er det egentlig ikke.

Derfor vil jeg også sige til dem, der er meget forargede, at vores Justitsministerium jo åbenbart skriver noget, som kan misforstås. Jeg har sjældent set et så klart svar som det, fru Pia Gjellerup har fået ved at stille spørgsmål til Justitsministeriet om, hvorvidt det ... (*Tilråb fra salen*) nå, men så er det udvalget. Ja, ja, men jeg mener, der stod fru Pia Gjellerup under ... (*Tilråb fra salen*) nå, o.k., jamen det er så, fordi fru Pia Gjellerup i forvejen er enig i, at det selvfølgelig er fuldstændig legalt. Jeg ved ikke, hvordan det navn ellers kommer ind i den sag. Men lad det nu være, jeg kan efterspore, hvordan navnet kommer ind.

Men i hvert fald blev der spurgt. Jeg har ikke spurgt Justitsministeriet om, hvordan det forholdt sig, men det har man altså gjort fra oppositionens side: Hvordan forholder det sig egentlig? Jeg har sjældent set så klart et svar fra Justitsministeriet. Og det er, at det faktisk ikke er i strid med noget som helst. Det er ikke i strid med noget som helst, hverken grundloven, Rigsrevisionens betragtninger om, hvordan man i virkeligheden anmelder tekstanmærkninger, når det er midlertidigt, eller den praksis, der har ligget i Finansudvalget for, hvilke krav man i øvrigt stiller til tekstanmærkninger. Det er overhovedet ikke i strid med noget som helst.

Så vidt jeg kan lytte mig til det, der er sagt, så er det åbenbart heller ikke i strid med den administrative viden, man har her i huset. Den har jeg ikke adgang til, men andre må kunne fortælle mig, om det er sådan, at de kyndige jurister, der er i Folketinget i administrationen, virkelig har bibragt Folketingets Udvalg for Forretningsordenen den opfattelse, at det her var i strid med noget som helst, for et er, at man kan finde andre måder at gøre det på, men det er jo ikke det samme, som at det, vi har valgt, er i strid med noget som helst.

Til det, at det er enkeltstående, må jeg sige, at det nemlig er 35 år siden, man sidste gang var udsat for noget, der ligner. Men i langt mindre målestok. Jeg vil ikke udsætte regeringen for, at man i foråret 2007 konstaterer, at det hele var i skred, og spørger, hvorfor vi ikke gjorde noget; at de nye kommuner, der etableres, får det værste tænkelige grundlag, for det, der er meddelt kommunerne, er, at udgangspunktet for vores aftaler i 2007 er aftalerne for 2006, så hvis man bruger flere penge i 2006, så mangler man dem i 2007.

Til dem, der siger, at man skal ud og spare, må jeg blot sige, at det ikke er rigtigt. Der er en stille appel om, at man styrker aftalesystemet eller lader det overleve, ved at de stigninger, der er lagt ind, at de flere penge, man kan bruge, er aftalt i en fælles forståelse for, at det er det, der er den ansvarlige ramme, hvis vi skal kunne sikre den finanspolitik, som man er enige om i virkeligheden er til fordel for alle, både på kort og på lang sigt. Det er sådan set det, det drejer sig om.

Kl. 16.10

Tilbage til basis, den mindre del, for der er jo stort og småt: Barcelona. Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har hørt om Barcelona. Jeg har været der, det er der sikkert også andre medlemmer af Folketinget der har. Men se, jeg har været der, dengang man vedtog Barcelonamålsætningen. Det har alle ikke, og jeg er selvfølgelig taknemlig for, at jeg fik mulighed for at være med i Det Europæiske Råd, hvor man vedtog Barcelonamålsætningen. Det er jo en gave at få lov til det.

Så man kan sige, at det, der adskiller mig fra alle andre, er, at jeg var der i virkeligheden og tog del i det. Andre må læse om det. Det er nu engang, som det er. Så må jeg bare spørge: Hvorfor læser man ikke, hvad det egentlig var, der blev vedtaget i Barcelona? Det er jo utroligt, hvor mange der taler om Barcelonamålsætningen, vedtagelsen i Barcelona, og hvor jeg siger: Jamen det er jo ikke det, vi vedtog på det møde, jeg deltog i i Barcelona, hvor statscheferne vedtog noget. Man vedtog ikke i Barcelona, at man skulle bruge 1 pct. af BNP til offentligt finansieret forskning i 2010. Det vedtog man ikke. Det var overhovedet ikke på dagsordenen.

Derimod var det på dagsordenen, at man ønskede at løfte forskningen i det samlede EU op til 3 pct. af den samlede produktion i 2010; ikke landespecifikt, det havde ikke noget at gøre med, at man kunne sammenligne med Forenede Nationers vedtagelse om, at 0,7 pct. af den samlede produktion i de enkelte medlemslande skulle gå til at støtte udviklingslandene, men det var et løfte om, at vi i fællesskab – med nogle variationer, fordi landene er forskellige – skulle op på 3 pct.

Men hvordan skulle den stigning så være fra det niveau, man havde? Jo, der sagde man, at da det, man af erfaring ved giver mest effekt, er privat forskning, så skulle kravet være, at mindst to tredjedele af den stigning, der skulle være fra det niveau, man havde, op til 3 pct., skulle kom-